

РЕШЕНИЕ

№ 4553

гр. София, 07.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 31.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9565** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) срещу ИЗПЪЛНИТЕЛНАТА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“, представлявана от изпълнителния директор. Ищецът [фирма], ЕИК[ЕИК], моли съда да осъди ответника да му заплати обезщетение в размер на 2040 (две хиляди и четиридесет) лева за имуществени вреди, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение в съдебните производства по оспорване на Наказателно постановление (НП) №03-007392/15.05.2017г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място] (ДИТ), заедно с лихва за забава в размер на 297.50 (двеста деветдесет и седем и 0.50) лева за времето 24.04.2019г. до 29.09.2020г., както и законната лихва върху претендираната сума за времето от завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Чрез процесуалния си представител адв. Ф. претендира да му бъдат присъдени и сторените разноски по водене на делото пред настоящата инстанция, съгласно представения списък.

Ответникът - ИЗПЪЛНИТЕЛНАТА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“, представлявана от изпълнителния директор, оспорва иска. В Отговор на исковата молба от 16.04.2021г. поддържа, че исковата претенция не е доказана, тъй като ищецът не е установил, че действително е заплатил уговореното адвокатско

възнаграждение и в резултат на това е претърпял претендираните вреди. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение в производствата по оспорване на НП№03-007392/15.052017г. и моли съда да присъди обезщетение в минимален размер, установен в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на исковата претенция излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Д. от Софийска градска прокуратура (СГП) дава мотивирано заключение за основателност на иска.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С НП №03-007392/15.05.2017г., на основание чл.416, ал.5 от Кодекса на труда (КТ), на ищеца [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лева, за нарушение на чл.415, ал.1 КТ.

По жалба на дружеството пред Районен съд (РС) – В. е било образувано н.а.х. дело №4077/2018г. С Решение №167/29.01.2019г. съдът е ОТМЕНИЛ НП №03-007392/15.05.2017г., издадено от директора на ДИТ – В.. Този съдебен акт е бил обжалван пред Административен съд (АС) - В. по к.а.х. дело №830/2019г. С Решение №849/24.04.2019г. решаващият състав на АС – Варна е оставил в сила решението на първостепенния съд по н.а.х. дело №4077/2018г.

От материалите по н.а.х. дело №4077/2018г. се установява, че в производство пред РС – Варна дружеството е било представлявано от адв. Г. Д., въз основа на пълномощно от 01.10.2018г. и от адв. Л. К., преупълномощен от адв. Д. с пълномощно от 01.10.2018г. По делото е бил представен и Договор за правна защита и съдействие от 01.10.2018г. От материалите по к.а.х. дело №830/2019г. по описа на АС – Варна е видно, че [фирма], в качеството на ответник в касационното производство, не е взел участие и не е бил представляван по делото.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на предявения иск:

Искът е с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Съгласно т.1 от Тълкувателно постановление (ТП) №2/19.05.2015г. на Върховния касационен съд (ВКС) и на Върховния административен съд (ВАС), делата по искове за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноски в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища. Издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения и упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. Доколкото искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е за обезщетение за вреди, настъпили в следствие незаконосъобразни актове и действия или бездействия в рамките на административно наказване, то и исканията за обезщетяване на направени разноски в производството по обжалване подлежат на разглеждане по същия ред.

С разпоредбата на чл.63, ал.3 ЗАНН (редакцията ДВ, бр.94/29.11.2019г.) изрично е предвидено, че в съдебните производства по обжалване на НП страните имат право на разноски, които се присъждат по реда на АПК. Цитираната норма обаче, е в сила от 02.12.2019г. (ДВ, бр.94/2019г.) – след приключване на устните състезания по н.а.х. дело №4077/2018г. на АС - Варна на 23.01.2019г., и по к.а.х. дело №830/2019г. на АС – Варна. Към релевантния момент не е съществувал специалният ред за възстановяване на разноските в административно-наказателното производство, регламентиран в чл.63, ал.3 и ал.5 ЗАНН, поради което и нормата на чл.8, ал.3 ЗОДОВ в случая е неприложима. Към настоящия момент въпросът за разноските е уреден с разпоредбата на чл.63д, ал.1 ЗАНН според която в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, при упражняване на чиято административно-наказателна компетентност се твърди да са причинени вредите.

По основателността на предявения иск.

Искът е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛЕН.

ЗОДОВ, чл.4, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР) на ЗОДОВ. В този смисъл искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на неправомерното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда с имуществен характер, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия и/или бездействие – т.е. да е тяхна пряка и непосредствена последица. Не подлежи на установяване виновно поведение на ответника, тъй като отговорността на държавата е обективна.

Претенцията за заплащане на разноски, свързани със защита и процесуално представителство по н.а.х. дело №4077/2018г. пред РС – Варна в размер на 1140 (хиляда сто и четиридесет) лева, е основателна и доказана.

Съгласно чл.2, ал.1 от Договора за правна защита и съдействие от 01.10.2018г. доверителят [фирма] се е задължил да заплати на довереника адв. Д. възнаграждение в размер на 950 (деветстотин и петдесет) лева, без включен данък върху добавената стойност (ДДС) за предоставена от последния услуга, изразяваща се в защита и процесуално представителство пред РС – Варна по н.а.х. дело №4077/2018г., от които 500 (петстотин) лева за адвокатско възнаграждение и за две пътувания до [населено място]. С писмените доказателства, приети по н.а.х. дело №4077/2018г. на РС Варна: Платежно нареждане от 18.10.2018г., Операционна бележка №12/18.10.2018г. и Фактура №[ЕГН]/16.10.2018г., безспорно се установява, че имуществото на ищеца се е намалило със сумата 1140 (хиляда сто и четиридесет) лева, заплатена за предоставената адвокатска услуга - адвокатско възнаграждение, и пътни разноски за осъществяване на процесуално представителство при обжалване на НП №03-007392/15.05.2017г. и ДДС. С Протоколите от проведените открити съдебни заседания по н.а.х. дело №4077/2018г. на РС - Варна се установява, че поетата адвокатска защита, която е основание за направения от ищеца разход, действително е била осъществена.

До изменението и допълнението на чл.63 ЗАНН, ДВ, бр.94/29.11.2019г., законодателят не е предвиждал ред за присъждане на разноски в производствата по

обжалване на наказателните постановления. Съгласно Тълкувателно решение №2/2009г. на ВАС в касационните производства по административно-наказателните дела също не се присъждат разноси от административните съдилища. Единственият път за защита на гражданите в тази връзка е исковото производство по ЗОДОВ. Дискусияният момент е дали е налице причинно - следствена връзка между незаконосъобразният и отменен административно - наказателен акт и направените от ищеца разноси за процесуален представител, след като процесуалното представителство и правната помощ не са задължителни по ЗАНН и съдът разполага със служебно начало в процеса. Този въпрос е разрешен с Тълкувателно решение №1/15.03.2017г. на ВАС, Общо събрание на съдиите от Първа и Втора колегии по тълкувателно дело №2/2016г., съгласно което при предявени пред административните съдилища искове по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон. Според мотивите на Тълкувателното решение възражението по чл.78, ал.5 ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, е една от възможностите на държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - „справедлив и обосноваван“. Прието е, че възникването и признаването на право на обезщетение от непозволено увреждане не е функция и не зависи от неговия претендиран размер. Основно задължение на съда при тези производства е първо да установи дали искането се основава на действително настъпил в житейския мир правно релевантен факт - издаден незаконосъобразен административно - наказателен акт, отменен по съответния ред с помощта на адвокатска защита, за която ищецът е заплатил хонорар, и едва след това да установи неговия действителен размер.

В настоящия случай в Отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Размерът на адвокатското възнаграждение, уговорено и платено в първоинстанционното производство пред РС - Варна, е близък до минималния за една съдебна инстанция, установен в чл.18, ал.2 във вр. с чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредба №1/2004г.). Имуществото на ищеца се е намалило с по-голяма сума от размера на адвокатското възнаграждение, тъй като за предоставянето на адвокатската услуга е следвало да бъдат заплатени допълнителни пътни и дневни разноси, които също следва да бъдат обезщетени.

Искът е неоснователен до пълния предявен размер от 2040 (две хиляди и четиридесет) лева. По делото не са ангажирани доказателства имуществото на ищеца да се е намалило във връзка с ангажиране на адвокатска защита в касационното производство пред Административен съд – Варна по к.а.х. дело №830/2019г. В това производство ответникът по касация [фирма] не се е представлявал и не се установява да е извършил разходи за адвокатско възнаграждение или за каквото и да е представителство по делото. От материалите по к.а.х. дело №830/2019г. се установява, че дружеството не е представило отговор на касационната жалба или писмени бележки по същество на спора, не е претендирало разноси и не е

ангажирало доказателства за извършване на такива

При направения извод за частична основателност на главния иск, частично основателна се явява и претенцията за заплащане на лихва за забава в размер на 166.66 (сто шестдесет и шест и 0.66) лева за времето от 24.04.2019г. до 29.09.2020г., както и законна лихва върху сумата от 1140 лева от завеждане на исковата молба до окончателното заплащане на задължението.

Двете страни претендират за разноски. При това и съобразно отхвърлената и уважената част от исковете разноски не се присъждат и остават за страните, така, както са ги направили.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“, представлявана от изпълнителния директор, на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата 1140 (хиляда сто и четиридесет) лева, като обезщетение за имуществени вреди, претърпени от отменен административно - наказателен акт - Наказателно постановление №03-007392/15.05.2017г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], заедно със законната лихва върху тази сума от датата на завеждане на исковата молба – 29.09.2020г., до окончателното ѝ изплащане. ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част до пълния предявен размер от 2040 (две хиляди и четиридесет) лева.

ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“, представлявана от изпълнителния директор, на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], законна лихва за забава в размер на 166.66 (сто шестдесет и шест и 0.66) лева за времето от 24.04.2019г. до 29.09.2020г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова